

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาถึงมาตรการทางกฎหมายในการคุ้มครองเด็กในการเข้าชมภาพยนตร์ซึ่งมีกฎหมายที่เกี่ยวข้องโดยตรง คือ พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. 2473 พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 และพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522

ซึ่งจากผลการศึกษาพบว่า มาตรการทางกฎหมายในการคุ้มครองเด็กในการเข้าชมภาพยนตร์ยังมีความบกพร่องไม่สมบูรณ์ กล่าวคือ องค์กรที่จะทำหน้าที่ในการให้ความคุ้มครองเด็กในการเข้าชมภาพยนตร์ยังมีความหลากหลายไม่เป็นเอกภาพ ประกอบกับอำนาจขององค์กรที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองเด็กในการเข้าชมภาพยนตร์ยังไม่มีกำหนดอำนาจหน้าที่ไว้อย่างชัดเจนว่าองค์กรใดเป็นผู้มีอำนาจหน้าที่ดังกล่าว

จากการศึกษายังพบอีกว่ามาตรการในการป้องกันและมาตรการในการตรวจสอบเพื่อคุ้มครองเด็กยังมีไม่เพียงพอ กล่าวคือ การพิจารณาภาพยนตร์ยังไม่มีกำหนดประเภทของภาพยนตร์เพื่อให้เกิดความเหมาะสมในการคุ้มครองเด็ก ประกอบกับมาตรการในการตรวจสอบยังไม่สามารถตรวจสอบภาพยนตร์ที่ได้รับอนุญาตให้ฉายได้อย่างมีประสิทธิภาพ

นอกจากนี้ มาตรการในการควบคุมโรงภาพยนตร์ทั้งมาตรการทางกฎหมายในเชิงป้องกันและมาตรการทางกฎหมายในเชิงตรวจสอบยังไม่สามารถคุ้มครองเด็กในการเข้าชมภาพยนตร์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจากมาตรการทางกฎหมายในเชิงป้องกันมิได้กำหนดให้มีการแบ่งประเภทโรงภาพยนตร์ที่ภาพยนตร์จะเข้าฉาย ประกอบกับมาตรการในการตรวจสอบโรงภาพยนตร์ยังไม่สามารถให้ความคุ้มครองเด็กในการเข้าชมภาพยนตร์ได้อย่างแท้จริง

The objective of this thesis is to examine the legal measures that give protection to children against offensive movies. The laws which involve this issue are the Movies Act B.E. 2473, the Protection of Children Act B.E. 2546 and the Control of Premises Act B.E. 2522.

The study reveals that the laws related to the protection of children against offensive movies are not very well written. The laws involve too many agencies, which try to give protection to children against offensive movies. The numerous agencies involved are not consistent in handling the problems. In addition, the specific power of each agency that deals with the protection of children against offensive movies is not clearly defined.

The study further found that the laws do not contain sufficient protective measures and the process of evaluating the movies is not sufficient. There is no grading system to specify which movies are suitable for young viewers. Also, there is not any efficient method of reviewing movies for showing.

Besides, there are not any efficient measures for the children who desire to attend movies since there is not any classification of movies theaters which are allowed to show specific kinds of movies. Also, there is not any efficient method which can adequately screen children who attend the movies.